

καὶ παιδιὰ, ἡ δὲ ἀκτίς αὐτῆ τοῦ ἡλίου εἶνε ἐν τῶν βλεμμάτων του. Ἄς προσευχηθῶμεν!»

Τότε ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο παράθυρον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπηύθυνον πρὸς τὴν Παναγίαν σύντομον καὶ θερμὴν προσευχήν.

Ἄκτις ἔτι λαμπροτέρα τῆς πρώτης ἐφάνη κταβαίνουσα καὶ φέρουσα εἰς ὅλων τὰς καρδίας τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ προσευχὴ των εἰσηκούσθη.

Ὅλοι ἤρχισαν τότε νὰ ἐργάζωνται μετὰ νέου θάρρους καὶ νέων δυνάμεων. . . Μετὰ τέσσαρας ὥρας εἰσήλθομεν εἰς τὸν λιμένα.

Κ^α Α*

Τὸ συνωδεῖον τοῦς ἐπομένους ὠραίους στίχους τοῦ ἔθνικου ἡμῶν ποιητοῦ Ζαλοκώστα ἰχνογράφημα ἐσχεδιάσθη ὑπὸ διακεκριμένου Ἑλλήνου καλλιτέχνου.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Τὸ ἀηδόνι μέσα σὲ σπηλιὰς δὲν χύνει τὴν λαλιά του·
Θέλει τὸ φῶς, καὶ στὰ νοσιὰ
Φύλλα τῶν δένδρων ἀγαπᾷ
Νὰ χιτίζῃ τὴν φωλιά του.

Παλῆον καιρὸ, ταῖς ὠμορφαις, τ' ἀηδόμια τῆς ζωῆς μας,
Σὲ σπῖτια ἐκρύβανε, κ' ἐκεῖ
Κλεισμένοις, σὰν σὲ φυλακῆ,
Κρατοῦσαν οἱ γονεῖς μας.

Τώρα πατοῦν: ἐλευθερίας, σὰν τὰ πουλιὰ στὰ δάση,
Πατοῦν ἐλευθερὴ μιὰ γῆ—
"ὦ! ζηλεμένοι στρατηγοί,
Τὸ χῶμά σας ν' ἀγιάσῃ!

Σὰς πρέπει, Ἑλληνοπούλις μου, τὸ σκήπτρο ὅπου κρατεῖτε·
Προστάξτε, καὶ ἡ γῆ γελᾷ,
Καὶ ὁμοῦ; προσέξτε μὴ τυφλὰ
Τὴ Δύσι ἀκολουθεῖτε.

"Ἐχει κατ'ὠφελὴ ἡ θύρα σας καὶ σύνορα ἡ τιμὴ σας.
Συλλογισθεῖτε τί ἐντροπῆ,
Ἄν ἔλθῃ ξένος καὶ σὰς πῆ·
"Ἐφράγκει ἡ ψυχὴ σας."

Γιὰ δέτε τὴν πολυπαθὴ, τὴν φράγκα, πῶς κραταί·
Τὸ μέτωπο ψηλὰ ψηλὰ,
Καὶ μὲ καμώματα τρελὰ
Καπνίζει καὶ γελαί!

Ἔσετε, Ἑλληνοπούλις μου, νὰ μὴν ἐπιθυμῆτε
Λύττα τῆς φράγκας τῆς τρελῆς. . .
ὦ, κάλλια τῶχῳ στῆς Βουλῆς
Τὸ βῆμα ν' ἀνεβῆτε!

Κ' ἐγὼ Συναττικῆς πρακτικῶν νὰ στέκομ' ἀντικρὺ σας,
Καὶ ὅλος καρδιά καὶ ὅλος αὐτί,
Νὰ μεταφέρω στὸ χαρτί
Τὴ λιγερὴ φωνὴ σας.

«Τί παράδοξον τόπον ἐξελέξατε διὰ πατρίδα!»
ἔλεγέ ποτε ὁ ἄγγλος Οὐάδινγκτων εἰς τὸν ναύαρχον
Τομπάζην, δεικνύων τὸν φαλακρὸν καὶ ἔρημον
βράχον τῆς Ἰδρας, ἐφ' οὗ παρατάσσονται
ἀμφιθεατρικῶς αἱ λευκαὶ οἰκίαι τῆς πόλεως—
μνηκῶν ἀληθῶς παριστώσαι θέαμα ἐν τῇ χιωνώδει
μαρμαρίνῳ αὐτῶν ἀναβολῇ, καὶ ὁμοιάζουσαι,
ὁσάκις φωτίζονται τὰ παράθυρά των καὶ
λάμπει ἡ πανσέληνος, πρὸς «χρυσοῦς ἀστέρας
ἐπὶ ἀργυροῦ οὐρανοῦ.»—«Ἡ ἐλευθερία», ἀπήντησε
ταχὺς ὁ ὕδραϊος, «ἐξέλεξε τὸν τόπον αὐτὸν,
καὶ ὄχι ἡμεῖς.»¹

ΑΙΠΘΕΙΑΙ

* Δὲν εἶχεν ἄρα δίκαιον ὁ εὐφυέστατος Φοντενέλλης νὰ ὀρίσῃ τὴν Ἱστορίαν «Μυθολογίαν κατὰ συνθήκην»; Δοκίμασον ὁμοῦ νὰ διορθώσῃς τὰς ἀτοπίας τῆς Ἱστορίας· εἰπέ, π. χ., ὅτι οἱ τριακόσιοι βραδισμοί, διὰ τῶν ὀφίων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, ἐσωφρόνισεν τὸν Ἑλλησποντον ὁ Ξέρξης, δηλοῦσι, κατὰ τὴν εὐστοχον παρατήρησιν τοῦ Γυλλίου, τὰς ἀγκύρας δι' ὧν διέταξε νὰ στερωθῶσιν αἱ ὑποστηρίζουσαι τὴν γέφυραν τριήρεις, καθὼς καὶ αἱ ῥιφθεῖσαι κατὰ τοῦ θυθοῦ πέδαί, τὰς ἀλύσεις δι' ὧν αὐταὶ συνεκρατοῦντο, καὶ θέλεις ἰδεῖ πόσον νέφος ὕβρεων θέλει σφενδονισθῆ ἔναντίον σου, διότι διαστρέφεις τὰς πατροπαραδότους ἀναμνήσεις, καὶ δὲν ἀφίνεις τοὺς βαρβάρους νὰ νομίζωνται, κἄν δὲν ἦνε, καταγέλαστοι. Ἐπειτα ἡ κυρίως Ἱστορία εἶνε κτῆμα λυσitelές διὰ τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς διπλωμάτας μόνον· ὁ δὲ πολὺς ὄμιλος δὲν γνωρίζει ἀπ' αὐτῆς, εἰ μὴ περιεργὰ τινα ἀνέκδοτα, ἢ τινὰς εὐφυεῖς ἢ ἀστείαις ἀποκρίσεις, καὶ ἴσως ἴσως καὶ τὰ ὀνόματα τι-

1. Ἰστ. τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Κ. Μ. Βικρόλδου, μέρος β'.